

# Kněz navěky



Adrian Ebens

V Austrálii vytištěno  
služebností Maranatha Media  
maranathamedia.com

Vytiskl  
Talking Rock Sabbath Chapel  
1250 W. Price Creek Rd.  
Talking Rock, Georgia 30175  
706.692.8954  
www.TRSC.today

Přeloženo z originálu A priest forever

Překlad: Anna Jirásková

Veškeré biblické verše citovány z Českého studijního překladu dostupného z  
SOB na [www.obohu.cz](http://www.obohu.cz), není-li uvedeno jinak.

České znění citátů z díla E. G. Whiteové převzaty z elektronické podoby  
dostupné na <https://egw writings.org/>

od organizace Publikace Ellen G. Whiteové

Když měl Izaiáš příležitost vidět Pána sedícího na vysokém a vyvýšeném trůnu, okamžitě pocítil svoji hříšnost a vykřikl: “Běda mi, jsem zničen, protože jsem člověk nečistých rtů a bydlím uprostřed lidu nečistých rtů, a mé oči viděly Krále, Hospodina zástupů!” Izaiáš 6:5. Anděl okamžitě vzal uhel z oltáře, položil mu jej na ústa a jeho vina byla odvrácena (Iz 6:6). Zde se objevil symbol. Kdyby se Izaiášových úst dotkl skutečný uhel, pouze by mu popálil rty a způsobil mu bolest. Tento uhel z oltáře byl z upečeného beránka, symbolu Kristovy smrti, která snímá hřích celého světa. Jak mohl být Izaiášův hřích odstraněn, aby mu bylo umožněno žít v Boží přítomnosti?

Mezi Boží přítomností a Svatyní je naznačena spojitost právě zmínkou o oltáři. Boží přítomnost je spojena se Svatyní.

A ať mi udělají svatyni a budu přebývat uprostřed nich. Exodus 25:8

Bože, tvá cesta je svatá. Který bůh je velký jako tento Bůh? Žalmy 77:14

Pozemská Svatyně sloužila jako symbol toho, že Bůh přebývá mezi svými izraelskými dětmi. Obětování beránků a zprostředkovatelská služba kněží představovala cenu, která umožňovala Boží přítomnosti přebývat mezi Izraelity. Žádný uhlík ze zvířete spáleného na oltáři by nedokázal očistit Izaiášův hřích. Přesto byl Izaiášův hřích očištěn, a přesto Boží přítomnost přebývala s Izraelity skrze systém Svatyně. Jak může být skutečná Boží přítomnost vyjádřena skrze symbolickou Svatyní a obětování nerozumných zvířat?

Ti slouží náznaku a předobrazu nebeských věcí, jak bylo zjeveno Mojžíšovi, když měl stavět stánek; neboť říká: „Hleď, ať uděláš všechno podle vzoru, který ti byl ukázán na této hoře.“ Židům 8:5

Nyní si musíme položit velmi důležitou otázku. Je možné, aby existoval stín, pokud dosud neexistuje skutečnost? Může na zem vrhat stín strom, který ještě neexistuje? Obětní systém předaný Mojžíšovi byl stínem nebeských záležitostí, a pokud byl na zem vržen stín, musela nutně existovat i skutečnost, která vržení stínu předznamenala.

Nebyly tedy nabídnuté oběti příznačné pro Krista? Ano. Ale byly příznačné pro Krista přítomného skrze víru. Nebyl tam snad Kristus? Nebyl snad Kristus zabitým Beránkem již od počátku světa? Nebyl snad Kristus darem od Boha ještě předtím, než existoval svět? Když tedy vyzval lidské pokolení počínající Adamem – dokud byly oběti takto prováděny – a naučil je tyto oběti provádět, nenaučil je tím snad, že je to symbol jejich vděčnosti za velkou oběť, jakou za ně Bůh již položil a z níž měli užitek v podobě blaženosti pramenící z daru v jejich srdcích, kterým byl Ježíš Kristus?

Není potřeba, abychom zacházeli kamkoliv dále. Pro představu toto stačí. Není snad jasné, že všechno, co jim Bůh toho dne předal, mělo za účel poučit je o vlastním živém Spasiteli fyzicky přítomném mezi nimi, pokud by jej přijali? A aby jej přijali, stačilo v něj uvěřit. Radostná zvěst jim byla oznámena. Židům 4:2. A. T. Jones *General Conference Bulletin 1895, Sermon 25 p 478.3,4*

Jediným možným způsobem, aby mohla Boží přítomnost přebývat s Izraelem, byla za Mojžíšových dob přímá aplikace víry v Kristovu oběť. To poznáváme stejně jako skutečnost, že Boží milost a Boží přítomnost jsou totéž, z příběhu o hříchu Izraele se zlatým teletem.

Exodus 33:13-17 Nuže, jestliže jsem opravdu našel milost ve tvých očích, **dej mi poznat svou cestu, abych tě poznal, a abych našel milost ve tvých očích** a pohleď, že tento národ je tvým lidem. (14) **Odpověděl: Moje přítomnost půjde s tebou a dám ti odpočinek.** (15) I řekl mu: Jestliže tvá přítomnost nepůjde s námi, nevyváděj nás odsud. (16) **Podle čeho se přece pozná, že jsem našel milost ve tvých očích, já i tvůj lid? Cožpak ne podle toho, že půjdeš s námi,** takže budeme odlišeni, já a tvůj lid, od všech národů, které jsou na povrchu země? (17) Hospodin řekl Mojžíšovi: I to, o čem jsi promluvil, učiním, neboť jsi našel milost v mých očích a znám tě jménem.

Slib, že Boží přítomnost půjde s Izraelem a bude oblačným sloupem za dne a ohnivým sloupem za noci byl důkazem, že byla projevena Boží přízeň. Znovu

je nutné zdůraznit, že skutečná Boží přítomnost byla výsledkem skutečné přízně, která může pocházet jen ze skutečné oběti mající moc tuto skutečnou přítomnost přivolat. Kdykoliv se tedy setkáme se zmínkou o Boží přítomnosti při nějakém člověku nebo vícero lidech, vidíme důkaz Boží přízně skrze Kristovu oběť a prostřednickou službu. Pokud je tedy ta přítomnost skutečná a oběť je také skutečná, prostřednická služba musí být rovněž skutečná, aby bylo umožněno projevení takové přízně. Znovu si povšimněte myšlenky vyjádřené A. T. Jonesem v kázání 25 z roku 1895, které je součástí rozšířeného poselství z roku 1888.

Také pozemský chrám na hoře Sion v Jeruzalémě měl své kněžství. I svatyně v Šílu na poušti měla své kněžství. Je pravda, že představovala kněžství Kristovo, ale skutečně představovala jakékoliv Kristovo kněžství před rokem 1 našeho letopočtu? Měli bychom říkat, že představovala kněžství Krista, který vše sledoval zpovzdálí? Ne. Toto kněžství v Jeruzalémě a ve svatyni na poušti představovalo kněžství, které již existovalo podle řádu Melchisedechova? Budeš kněz navěky podle řádu Melchisedechova? Ne, ne. "Jsi kněz navěky podle řádu Melchisedechova." Nebyl snad Melchisedech knězem v době Abrahama? A není kněžství Kristovo navěky podle řádu Melchisedechova? Nevidíte snad tedy, že celý tento systém služeb daný Izraeli sloužil k tomu, aby je poučil o přítomnosti Kristově pro současnou spásu [478] jejich duší, nikoliv pro spásu jejich duší osmnáct set, dva tisíce nebo čtyři tisíce let poté? Jistě tomu tak je. A. T. Jones, *General Conference Bulletin 1895, Sermon 25* p 477.6,7

A. T. Jones mluví o kněžství Kristově po vzoru Melchisedechově, které existovalo za dob svatyně v pustině v kontextu slov "kněz navěky". Duch Proroctví je v tom jednoznačnější, když uvádí:

**Kněžství Kristovo započalo v momentě, kdy člověk zhřešil. Byl učiněn knězem podle řádu Melchisedechova.** Tento řád padl a oni byli pod nadvládou smrti, avšak byli z nich učiněni vězni naděje; nebyli opuštěni, aby jejich plamen uhasl. Satan si myslel,

že Pán se vzdal své moci nad člověkem, ale Hvězda Naděje prozářila temnou a skličující budoucnost evangeliem kázaným v Edenu. Símě ženy zhmoždí hlavu hada a had mu zhmoždí patu. Ostatní světy, které Bůh stvořil, toto smutné odpadlictví sledovaly s intenzivním zájmem. "Nýbrž my mluvíme o Boží moudrosti, skryté v tajemství, kterou Bůh před věky předurčil k naší slávě. Tu nikdo z vládců tohoto věku nepoznal. Neboť kdyby ji poznali, nebyli by ukřižovali Pána slávy." 1. Korintským 2:7-8. Viz Římanům 16:25-27. {Ms43b-1891 (4. červenec 1891) par. 5}

Světlo této věčné úmluvy vidíme pronikat skrze spisy Ellen Whiteové od roku 1891. Je to novější chápání toho, co napsala v roce 1872.

Velekněz byl určován zvláštním způsobem, aby reprezentoval Krista, který **měl být velekněz navěky podle řádu Melchisedechova.** (RH 17. prosinec, 1872).

V roce 1872 napsala, že Kristus se v budoucnosti má stát Veleknězem od časů Mojžíšových, ale když Waggoner a Jones vnesli světlo do otázky úmluvy, dostalo se jí světla ukazujícího, že toto kněžství započalo pádem člověka. Stín předaný Mojžíšovi opravdu vycházel z reality, která existovala před stínem. Všimněme si také toho, že Duch Prorocství nepostoupil v nauce o Kristově kněžství od pádu člověka, dokud to Bůh nejdříve neodhalil studentům Bible. Duch Prorocství pouze potvrdil, co již bylo odhaleno studiem Písma.

Prozkoumejme nyní Písmo pečlivěji ohledně Melchisedechova kněžství. Pečlivě si povšimněte paralely, kterou Pavel činí mezi Kristem a Áronem.

Tuto čest si nikdo nemůže přisvojit sám, nýbrž je povolován Bohem, jako i Áron. (5) Tak ani Kristus neoslavil sám sebe, když se stal veleknězem, neboť ho jím učinil ten, který mu řekl: ‚Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.‘ (6) Jak říká i na jiném místě: ‚Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchisedechova.‘ Židům 5:4-6

Pavel zde využívá typického hebrejského paralelismu. Utvoříme-li z toho tabulku, můžeme si těchto paralel všimnout snadněji.

Židům 5:4	Židům 5:5	Proces
A. Tuto čest si nikdo nemůže přisvojit sám	Tak ani Kristus neoslavil sám sebe, když se stal veleknězem	Pozice Velekněze nezávisí na vlastním rozhodnutí (Výrok A)
B. ale	Ale	Ale (kontrast)
C. je povoláván Bohem,	neboť ho jím učinil ten, který mu řekl	Povolán Bohem (Výrok B)
D. jako i Áron.	Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.	Zmínka o čase (Příklad)

Odpověď na to, když Bůh řekl svému Synovi “Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil”, je uvedena v následujícím verši:

Jak říká i na jiném místě: „Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchisedechova.“ Židům 5:6

V Písmu tedy vidíme skutečnost toho, co řekli Ellen Whiteová a A. T. Jones, tedy, že kněžství Kristovo působí již od pádu člověka do hříchu.

Kněžství Kristovo započalo, jakmile člověk zhřešil. Byl učiněn knězem podle řádu Melchisedechova. {Ms43b-1891 (July 4, 1891) par. 5}

Toto kněžství v Jeruzalémě a ve svatyni na poušti představovalo kněžství, které již existovalo podle řádu Melchisedechova? Budeš kněz navěky podle řádu Melchisedechova? Ne, ne. “Jsi kněz navěky podle řádu Melchisedechova.” Nebyl snad Melchisedech knězem v době Abrahama? A není kněžství Kristovo navěky podle řádu Melchisedechova? Jistě tomu tak je. A. T. Jones, *General Conference Bulletin 1895, Sermon 25 p 477.6,7*

Nyní jsme tedy připraveni ukázat si, jak může Bůh zodpovědět modlitbu Mojžíše, aby je Boží přítomnost neopouštěla, a aby šel s nimi a dopřál jim odpočinek.

Byli svědky oznámení zákona v jeho strašlivé svrchovanosti a třásli se před horou v hrůze; přesto uplynulo jen několik týdnů, než porušili svoji úmluvu s Bohem a poklonili se vyřezávanému obrazu. Nemohli doufat v Boží přízeň skrze smlouvu, kterou porušili; a nyní tváří v tvář své hříšnosti a potřebě odpuštění začali pociťovat potřebu Spasitele **odhaleného v Abrahamské smlouvě a předstíněného obětními dary**. Nyní byli vírou a láskou připoutáni k Bohu, jakožto jejich zachránci od pout hříchu. **Nyní byli připraveni ocenit požehnání nové smlouvy.** {PP 371.4}

Požehnání Nové smlouvy bylo předáno Izraeli skrze pokání a pocit potřeby Spasitele. Pozorně si všimněte ve výše uvedeném výroku toho, že oběti a dary byly stíny Nové smlouvy a nikoliv Staré smlouvy, protože Stará smlouva neznala odpuštění.

"Oč více krev Krista, jež věčným Duchem sám sebe jako oběť bez poskvrny obětoval Bohu, očistí vaše<sup>(a)</sup> svědomí od mrtvých skutků, abyste mohli sloužiti Bohu živému! Proto jest prostředníkem nové smlouvy, aby povolání přijali jako splnění slibu věčné dědictví, když již nastala smrt na vykopení z hříchů spáchaných za první smlouvy." Židům 9:14, 15 (ZP- Žilkův překlad)

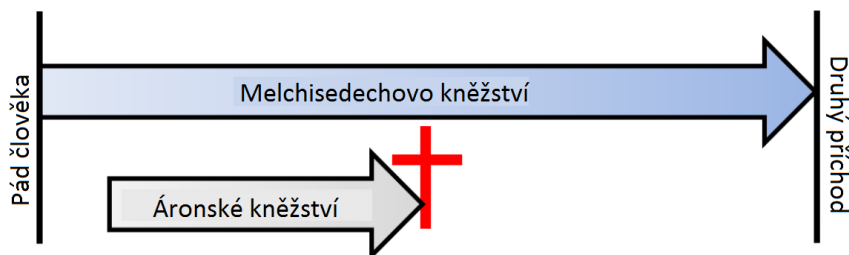
<sup>(a)</sup> Některé texty mají: naše.

POZNÁMKA - Skutečnost, že Kristus, jakožto zprostředkovatel (prostředník) druhé smlouvy, zemřel za odpuštění přestoupení, jež spadala pod první smlouvu ukazuje, že na základě první smlouvy neexistovalo žádné odpouštění. *Bible Readings Study on the Covenants* od E.J Waggonera 1899.

Začneme-li si uvědomovat, že milost Ježíše Krista je nám dostupná od počátku světa, a že přísliby Nové smlouvy byly plně dostupné skrze Kristovo kněžství již od těch dob, jsme připraveni porozumět plnému rozsahu poselství Prvního anděla.



A tu jsem uviděl jiného anděla, **majícího věčné evangelium**, jak letí prostředkem nebe, aby je zvěstoval těm, kteří přebývají na zemi, každému národu, kmenu, jazyku a lidu. Zjevení 14:6



Aby nějaké evangelium mohlo být věčné, musí existovat věčné kněžství poskytující odpuštění, přízeň a vítězství v životě skrze přebývání Kristovy přítomnosti. Kazatelé poselství Prvního anděla poznali, že toto evangelium je skutečně věčné. Mojžíš Izraeli kázal toto evangelium, nikoliv jen příslib evangelia 1500 let do budoucna.

Vždyť také nám byla oznámena radostná zvěst, stejně jako i jim.  
Židům 4:2

Evangelium je dobrou zprávou o volně dostupném odpuštění a přízni. Pro Izrael by to nebyla dobrá zpráva, kdyby jim bylo kázáno, že odpuštění a přízeň přijdou 1500 let po jejich smrti. Takové kázání by bylo příslibem evangelia a zároveň by takové kázání bylo jen ponížením pro Izrael, odsuzujícím je k smrti bez jakékoliv naděje na poznání Kristovy přízně během jejich životů. Opakujeme onu pointu, a to že stíny existují pouze tehdy, pokud před nimi existuje skutečnost.

Pouze vidíme-li pravdu o tom, že Kristova prostřednická služba existuje již od počátku světa, můžeme říci, že máme věčné evangelium a pochopit sílu obsaženou v poselství Prvního anděla. Pak můžeme začít oceňovat inspirované výroky jako tyto:

Bůh svěřil svět Kristu a jeho prostřednictvím padlému světu žehnal. **Kristus byl Vykupitelem před svým vtělením i po něm. Jakmile se objevil hřích, byl tu i Spasitel.** DA 210.

Jakmile Adam zhřešil, Syn Boží se lidskému pokolení představil jako jeho jistota, majíc **přesně tolik moci**, aby odvrátil zkázu vyhlášenou nad provinilými, když zemřel na golgotském kříži. FLB 75.4.

Evangelium bylo poprvé kázáno Adamovi Kristem. Adam a Eva pocítili upřímný smutek a lítost nad svou vinou. Uvěřili ve vzácný Boží slib a byli zachráněni před naprostým zničením. RH April 29, 1875.

Zabitý pták skončil nad tekoucí (živou) vodou; tento pohyblivý proud byl symbolem věčně plynoucí, věčně očišťující působnosti krve Krista, **toho zabitého Beránka od počátku světa, té fontány otevřené pro Judu a Jeruzalém**, kde se mohou omývat a být čisti od veškeré poskvrny hříchu. I nás čeká volný přístup k usmiřující Kristově krvi. To musíme vnímat jako naše nejvzácnější právo, největší požehnání, jaké kdy hříšný člověk obdržel. 1 Bible Commentary 1111.

Můžeme mít stejného ducha, jakého měli Enoch, Josef a Daniel. Můžeme čerpat ze stejného zdroje síly a mít stejnou sílu sebeovládání a z našeho života mohou vyzařovat stejné ctnosti. Our High Calling 278.6.

Co je tedy hlavním důvodem, proč bylo toto vzácné věčné evangelium v posledních dnech před lidstvem skryto? Znovu si povšimněte slov A. T. Jonese v Kázání 25. V tomto bodě cituje z předchůdce *Touhy* věků zvané *Život Kristův*.

Spasitel nepřišel zrušit to, co lidem oznámili patriarchové a proroci. Vždyť jejich ústy hovořil on sám. Všechny pravdy Božího slova pocházejí od něho. **Tyto vzácné drahokamy se však dostaly do špatného prostředí. Jejich světlo bylo zneužito pro podporu bludu. Bůh si přál, aby byly vyňaty ze lži, která je obklopovala a zasazeny do pravdy.** A. T. Jones General Conference Bulletin 1895, Sermon 25 p 472.16; Desire of Ages Page 287.

Jaká klíčová falešná soustava stála v cestě věčnému evangeliu a pravdě o tom, že Ježíš je navěky kněz podle řádu Melchisedechova?

Nicméně v tomto zákoně, jemuž se správně říká Starý, a který byl představen na hoře Sinaj, **je vysloveně přislíbena pouze pozemské potěšení**. Podle něj je země, do které bude národ přiveden skrze pouštinu, nazývána zemí zaslíbenou, kde naleznou mír a královskou moc, vítězství nad nepřáteli, hojnost potomstva, plodů země a další podobné dary **neboli přísliby Starého Zákona. A ty jsou vskutku předobrazy duchovních požehnání, která náleží k Novému Zákonu**; Philip Schaff, *“Augustine, Anti Pelagian Writings,”* Nicene and Post Nicene Father Series 1, Vol 5

Starý Zákon lze vzhledem k jeho typické myšlence “zákonu” nazvat “svazujícím”, zatímco Nový Zákon přináší “svobodu” skrze evangelium (John Calvin, Institutes 2.11.9-10, pp. 458-460).

Komentář Adama Clarka tuto myšlenku vyjádřil následovně:

Jeho kněžský úřad je znamenitější než ten v Leviticu, protože smlouva je lepší a založená na lepších příslibech: stará smlouva se zmiňovala o pozemských věcech; nová smlouva o nebeských. Stará smlouva obsahovala přísliby světského dobra; nová smlouva duchovních a věčných požehnání. Jako je křesťanství vhodnější než judaismus, jako je Kristus lepší než Mojžíš, jako jsou duchovní požehnání lepší než ta pozemská a jako užitek z Boha po celou věčnost je lepší než obdržení pozemského dobra na určitý čas; tak převyšuje nová smlouva starou. *Commentary on Heb 8:6*

Soustava, kterou následoval Řím a protestanté, byla taková, že smlouvy jsou události týkající se určitého času. Stará smlouva a s ní spojené kněžství existovaly až do ukřižování a Nová smlouva s ní spojené kněžství vešly v platnost poté, co Kristus zemřel na kříži. Tato soustava ohýbala pravdu ve prospěch omylu a Pán seslal velmi cenné poselství skrze Starší Jonese a Waggonera, aby tuto falešnou soustavu rozbil a skutečná síla evangelia aby zazářila. V roce 1888 Waggoner reagoval na tento rozdělující přístup ohledně smluv v podání George Butlera. Začíná citováním Butlera:

"Nebylo tudíž vhodné, aby byla mezi nimi a ostatními udržována ona rozdělující zeď. Všichni teď před Božím zrakem stáli na stejné úrovni. Všichni k němu musí přicházet skrze Mesiáše, který přišel na svět; jen skrze něj může být člověk zachráněn." (Citát od G.I. Butlera)

Chcete tím naznačit, že někdy existovala doba, kdy se lidé mohli přiblížit k Bohu jinak než skrze Krista? Pokud ne, význam této řeči tím zaniká. Vaše slova zjevně naznačují, že před prvním příchodem se lidé přibližovali k Bohu skrze obřadní zákon, a že poté k němu přicházeli skrze Mesiáše; museli bychom však hledat mimo Bibli, abychom našli jakoukoliv podporu pro myšlenku, že se kdokoliv kdy mohl přiblížit k Bohu jinak než skrze Krista. Amos 5:22; Micheáš 6:6-8, Gospel in Galatians, E. J. Waggoner, 1888, strana 7,8

Tato falešná soustava Staré a Nové smlouvy vytvořená muži, jako byli Augustin a Kalvín, stála v cestě Prvnímu andělovi při šíření věčného evangelia. Adventistická pravda byla zastíněna omylem, protože byla držena v zajetí této falešné soustavy smluv.

Překladaelé Bible Krále Jakuba pod vlivem tohoto falešného systému smluv do Bible doplňovali přidaná slova, která ji pro ně činila srozumitelnější.

Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, *ale* milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista. Jan 1:17

Přidané slovo *ale* rozlišuje období před a po ukřižování, jako zákon versus přízeň. Pokud odstraníme přidané slovo *a* o něco hlouběji prozkoumáme řecký výraz spojený se slovem *neboť*, vidíme odlišný obraz.

Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista. Jan 1:17

Tyto falešné domněnky je možné nalézt na vícero místech s přidanými slovy. Koloským 2:16-17 je jedním z nejkritičtějších.

Kolosským 2:16-17 At' vás tedy nikdo nesoudí pro pokrm a pro nápoj nebo kvůli svátku, novoluní nebo sobotám. To všechno je stín budoucích věcí, ale skutečnost je Kristus.

Čtěte ve světle věčné smlouvy a zákon přestane být v rozepři s evangeliem, přičemž se text zároveň čte přirozeněji.

Kolosským 2:16,17 At' vás tedy nikdo nevolá na soud k vůli pokrmům, nápojům neb účasti při svátcích a novoluní nebo sobotách. To vše jest jen stín věcí budoucích. Kristus jest tělo.<sup>(a)</sup>  
(ZP)

<sup>(a)</sup> Tělo, jež ten stín vrhá, tedy skutečnost naproti pouhému stínu.

Vidíme-li věčnou smlouvu odhalenou v Mojžíšově době, poté svátky, novoluní a soboty přestanou být ve sporu s evangeliem, a proto Boží lid bude s radostí očekávat soboty a novoluní na obnovené zemi.

Izaiáš 66:23 A novoluní co novoluní, sobotu co sobotu bude přicházet veškeré tělo, aby se sklánělo přede mnou, praví Hospodin.

Pokud čteme Bibli za použití falešného systému smluv, můžeme narazit na různé problémy. Všimněte si této pasáže v dopise Židům:

Židům 1:1-2 Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům v prorocích; na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož učinil i věky.

Čteme-li tento verš v kontrastu, můžeme se dozvědět, že Bůh začal promlouvat ke světu skrze svého Syna až v posledních dnech a k předkům mluvil skrze proroky přímo, nikoliv skrze Krista. To je však nesprávně.

„Lidé, kteří věří, že Kristus zrušil zákon tvrdí, že přestoupil přikázání o sobotě a totéž schválil i učedníkům. Je to vlastně stejný názor, jaký tehdy zastávali malicherní Židé. Popírá svědectví samého Krista, který řekl: „Já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.“ Jan 15,10. Ani Spasitel, ani jeho učedníci nepřestoupili přikázání o sobotě. Vždyť Kristus byl

živým představitelem zákona. Nikdy nepřestoupil ani jedno svaté přikázání. Když viděl zástup, který čekal, až se naskytne příležitost, aby jej mohl odsoudit, řekl: „Kdo z vás mě usvědčí z hříchu?“ Jan 8,46.

**Spasitel nepřišel zrušit to, co lidem oznámili patriarchové a proroci. Vždyť jejich ústy hovořil on sám. Všechny pravdy Božího slova pocházejí od něho. Tyto vzácné drahokamy se však dostaly do špatného prostředí. Jejich světlo bylo zneužito pro podporu bludu.** Bůh si přál, aby byly vyňaty ze lži, která je obklopovala a zasazeny do pravdy. DA 287,288

Byl to Kristus, kdo jako jediný prostředník mezi Bohem a člověkem promlouval k praotcům skrze proroky. Když k nám Bůh v těchto posledních dnech promlouval skrze svého Syna, zjišťujeme tak, že skrze Kristův příchod na svět nám bylo odhaleno to, co bylo skryté od počátku světa.

Tomu, kdo je mocen vás upevnit podle mého evangelia a zvěsti o Ježíši Kristu, podle zjevení tajemství, které bylo po časy věků zamlčeno. Římanům 16:25

Kristovo utrpení a jeho následné kněžství, které bylo odhaleno, když Kristus přišel na tento svět před 2000 lety, již existovalo, jen do té doby nebylo učiněno zjevným.

Víra jest podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, které nevidíme. Židům 11:1

Mojžíš měl důkaz o věcech, které neviděl. Podstatu evangelia viděl v tom, v co doufal. Lidé si i před ukřižováním uvědomovali, že existuje Nebeská svatyně, a že v ní sídlí Bůh, ale to nebylo jasně učiněno zjevným, dokud se Kristus neobjevil ve hmotném těle.

Žalmy 11:4 Hospodin je ve svém svatém chrámu, Hospodin je v nebesích na svém trůnu, jeho oči vidí, jeho pohled zkoumá lidské syny.

1. Královská 8:30 Vyslyš úpěnlivou prosbu svého otroka a svého lidu Izraele, **když se bude modlit na tomto místě [1], vyslyš na místě, kde sídlíš, na nebesích [2]**, vyslyš a odpust.

Židům 9:8 Tím Duch Svatý ukazuje, že ještě není zjevná cesta do svatyně, dokud stojí první stánek:

Mnozí lidé, kteří vzhlíželi k pozemskému chrámu, byli slepí vůči duchovní realitě v nebesích, kterou představoval. Pravda o nebeské Svatyni nebyla zcela jasná, až dokud se Kristus nevrátil zpět do nebe. Duch Boží byl schopen do jejich myslí vštípit tuto pravdu jasněji po Kristově nanebevstoupení a také poté, co byl zničen chrám v Jeruzalémě.

Od počátku až do konce byla u Židů velká obtíž to, že měli Pána za tak vzdáleného, že i věci, které jim Bůh dal, aby značily jeho dokonalou blízkost, byly vzaty a používány jako symboly toho, jak vzdálený je. **Obětiny, obětní dary, svatostánek, chrám, jeho služby, všechny tyto věci byly židovskými učiteli a velkým množstvím lidí používány takovým způsobem, že v nich vyvolával jen dojem Krista vzdáleného neznámo jak daleko.** Bylo chápáno, že tyto věci znamenají Mesiáše, ale byl to vzdálený Mesiáš. A oni se musejí [476] prokazovat jako dobří, aby se přiblížil a na tyto věci bylo nahlíženo jako na ctnostné samy o sobě a tudíž schopné zprostředkovat spravedlnost.

Nejsem si jistý, zda se Adventisté sedmého dne již vymanili z těchto idejí, že tyto věci symbolizovaly Krista jako vzdáleného. Teď neříkám, že Adventisté sedmého dne si myslí, že je Kristus nyní vzdálený. Ale obávám se, že se příliš nevzdálili od té myšlenky, když se dívají na svatyni a její služby, oběti a obětní dary, že je to má poučit o tom, jak je Kristus vzdálený neznámo kde. Říká se tedy, že všechny tyto věci poukazovaly na Krista. A ony skutečně poukazovaly na Krista, to je pravda. Ale byl to Kristus blízký a ne vzdálený. Boží záměr byl takový, že tyto věci mají poukazovat na Krista žijícího v jejich srdcích, ne 1800 let v budoucnu nebo tak daleko, jako jsou nebesa od země, **ale poukazovat na Krista v jejich životě den co den. Pokud se pevně**

**chopíme této myšlenky a poté prozkoumáme svatyni, obětiny, obětní dary, zkrátka evangelium, jak jej představuje Leviticus— poté vidíme, že znamenaly Krista jako živého Spasitele přítomného pro ně den co den a také vidíme, že tímtéž je pro nás také dnes.** A.T. Jones *General Conference Bulletin 1895, Sermon 25 p 476*

A.T. Jones nám odhaluje hlubokou pravdu, že pokud věříme, že obětní a chrámový systém Židů poukazoval na Krista vzdáleného v budoucnosti, potom se vystavujeme myšlenkám, že Kristus je od nás vzdálený i přes naše prohlásování, že je blízko. Nezapomeňte, že Řím vyvinul výhradně systém, který vytváří:

...způsob, jak na Boha zapomenout, chtějí však budít zdání, že na něho myslí. Papežství se tomuto požadavku dokázalo přizpůsobit.  
GC 572

Rozdělený systém smluv byl jistě vyučován Augustinem, jedním z klíčových tvůrců římsko-katolického systému. A je vykalkulován tak, aby budil dojem, že Kristus je blízko nás a zároveň jej ve skutečnosti odsouvá mimo naši blízkost.

Je důležité, abychom ještě před závěrem této studie zvážili některé podstatné úseky spojené s Kristovým kněžstvím. I poté, co jsme si jasně přečetli, že Ellen Whiteová mluvila pod inspirací o tom, že kněžství Kristovo započalo pádem člověka, a že Bible jasně učí, že Kristus byl učiněn knězem navěky od okamžiku, kdy mu Otec řekl: “ty jsi můj Syn,” někteří se budou nadále záměrně zaslepovat verši, jako je tento:

Židům 2:16-18 Je přece jasné, že se neujímá andělů, ale ujímá se semene Abrahamova. (17) A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božích věcech, k usmíření hříchů lidu. (18) Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni.

Mnozí lidé tyto verše chápou tak, že než Kristus před 2000 lety přišel na zem jako lidská bytost, nebyl ještě kvalifikovaný pro kněžství a neměl božsko-lidskou kombinaci Ducha, kterého by lidstvu předával. Takový styl uvažování v podstatě naznačuje, že Kristus nebyl schopen být milosrdným a



věrným Veleknězem, než přišel na tuto zemi. Nebyl kvalifikován pro to, aby nás reprezentoval a nebyl schopen nám pomoci, protože zjevně neměl dostatečné zkušenosti.

První reakcí na takové uvažování je otázka, zda Ten, kdo nás stvořil, má kapacitu rozumět radostem a strastem svých tvorů. Pokud si tuto myšlenku nezodpovíme, zanechává nás to s paradoxním dojmem, že náš Otec v nebesích dosud není schopen porozumět našim strastem, protože nepřišel na tuto zem a neukázal, že je zažil s námi. Copak zapomínáme na slova Písem?

Žalm 139:1-7 Hospodine, tys mě vyzpytoval a znáš mě. (2) Ty víš, kdy si sedám a kdy vstávám -- už dávno znáš mé úmysly. (3) Rozebrals mé putování i mé uléhání a dobře znáš všechny mé cesty. (4) Ještě nemám slovo na jazyku -- hle, Hospodine, ty už všechno víš. (5) Oblehls mě zezadu i zepředu a položils na mě svou dlaň. (6) Úžasné poznání! Úplně mě přesahuje! To nezvládám! (7) Kam odejdu před tvým duchem? Kam uteču před tvou tváří?

Náš Otec v nebesích nás důvěrně zná a ví o každém aspektu našich životů, protože ani vrabec nespadne k zemi, aniž by On o tom věděl. Zná dokonce vlasy na našich hlavách, neboť „v Něm žijeme, pohybujeme se a jsme“. Skutky 17:28. Dále nám Bible jasně sděluje, že Kristus je důvěrně seznámen se zkouškami i radostmi Svého lidu po všechny jeho dny.

Izaiáš 63:9 V každém jejich soužení měl soužení i on. Anděl jeho přítomnosti je zachraňoval. On je ve své lásce a ve svém soucitu vykoupil. Zvedal je a nosil je po všechny dávné dny.

Důvod, proč je nám příchod Krista útěchou, je nevědomí lidstva o tom, že nám Kristus a Otec důvěrně rozumí, avšak po Kristově příchodu nyní víme, že je milosrdný a věrný Velekněz. To, co bylo od začátku tajemstvím, se nyní projevuje a cesta k nejvyšší posvátnosti ze všech je nyní zjevná.

Pro ty, kdo mají potřebu dotknout se ran v Kristově těle a požadovat jasnější důkaz, zda je Kristus kvalifikován pro reprezentování lidské rasy od pádu člověka: Na oplátku se ptáme, kdo je símě ženy?

Galatským 3:16 Zaslíbení byla řečena Abrahamovi a jeho potomku. Písmo neříká: ‚a potomkům‘, jako by jich bylo mnoho, ale jedná se jen o jednoho: ‚a tvému potomku,‘ a tím potomkem je Kristus.

Kdy toto Símě přišlo na tento svět?

Genesis 3:15 A položím nepřátelství mezi tebe a ženu a mezi símě tvé a símě její; ono tobě rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.

Bible nám vypráví o existenci Síměte ženy v době, kdy se o něm mluví v Edenu. Pokládáme si otázku – považujeme dítě za člověka až tehdy, když se narodí? Neexistuje snad předtím v lůně své matky jako dítě po devět měsíců, ačkoliv je na počátku naprosto neznámé? Když Adam a Eva zhřešili, byl Ježíšův Duch předán jim i všem dalším, kdo uznají jeho oběť. Kristus namáhavě pracoval v srdcích lidí od počátku lidského pokolení. Tak, jako dítě zažívá v lůně vlivy svých rodičů a trpí s nimi, tak se i Ježíšův Duch v srdcích lidí učil o trápeních lidstva a byl jimi ovlivněn. Trvalo 4000 let, než byl Mesiáš seslán na tento svět a zrodil se, přesto však byl v onom lůně jako semeno ženy už od pádu člověka a již od této doby, byl tudíž kvalifikován být naším knězem.

Zvětšila Kristova zkušenost příchodu na tento svět jeho vědomosti a porozumění lidskému fungování? Zcela jistě, ale to neznamená, že nebyl milosrdným a věrným Veleknězem i předtím. Znamená to, že získával na moudrosti a velikosti před Bohem i člověkem a nabýval síly ducha stejně, jako Měsíc nabírá na své úplnosti. Lukáš 2:52; Lukáš 1:80

Tělesné, duševní i mravní schopnosti lidstva za čtyři tisíce let ochably; Kristus přijal podobu člověka oslabeného působením hříchu. Jen tak mohl vytrhnout lidstvo z nejhlubšího ponížení.  
{DA 117.1}

Zatímco člověk nadále slábnul ve své mravní hodnotě, zkušenost Krista na Zemi mu zprostředkovala vyšší poznání a moudrost, aby zachránil člověka od *nejzazších* hlubin ponížení, kam dosud sklouzával. Zatímco člověk nadále upadal ve své mravní hodnotě, Kristus nadále získával na své schopnosti uplatnit Boží přízeň a moc, které jsou dostupné od příchodu hříchu na svět.

Jinou pasáží, která byla překroucena kvůli nesprávné struktuře, je Židům 7:11-12

Žd 7:11-12 Kdyby tedy byla dokonalost skrze Levitské kněžství -- neboť na jeho základě lid dostal Zákon -- proč by ještě bylo potřeba, aby povstával jiný kněz podle řádu Melchisedechova a nebyl jmenován podle řádu Áronova? (12) Neboť mění-li se kněžství, nutně nastává i změna zákona.

Povšimněme si komentářů k těmto veršům od církevních otců.

Proč byla tehdy potřeba dalšího kněžství? "Neboť mění-li se kněžství, nutně nastává i změna zákona." Ale pokud zde musí být jiný kněz, respektive jiné kněžství, musí být také jiný zákon. To je pro ty, kdo říkají: Proč byla potřeba nová Smlouva? Protože on se vskutku mohl také odvolat na prorocství. "Podle smlouvy, kterou jsem uzavřel s jejich otcí," [a dále]. Židům 8:9 Ale ohledně té současné zápasí z důvodu tohoto kněžství. A podívejte se, jak to odlišuje od toho prvního. Říká: "Podle řádu Melchisedechova." Tím ale vyloučil řád Áronův. Protože by neřekl "Podle řádu Melchisedechova," kdyby ten druhý byl lepší. **Pokud tedy bylo představeno nové kněžství, musí být také [další] Smlouva;** protože jako je nemožné mít kněze bez smlouvy, zákonů a nařízení, **tak i tím, že přijme jiné kněžství, nelze využívat tu původní [smlouvu].** Homilie na dopis Židům od J. Zlatoustého.

<http://www.newadvent.org/fathers/240213.htm>

*Pokud tedy dokonalost, nebo pokud navíc dokonalost, atd. ze stejného svědectví **tedy apoštol usuzuje, že stará smlouva byla anulována příchodem Krista.*** Dosud mluvil o úřadu a osobě kněze; ale jelikož Bůh založil kněžství za účelem ratifikace Zákona, kdy je původní zákon zrušen, výše zmiňované již nutně přestává platit. Abychom tomuto porozuměli, musíme mít na zřeteli základní pravdu – **že žádná smlouva mezi Bohem a člověkem není platná a ověřená, pokud se nezakládá na určitém kněžství.** Proto apoštol říká, že Zákon byl představen starodávnému lidu pod Levitským kněžstvím, čímž naznačuje nejen, že panovalo

během doby Zákona, ale že bylo zároveň nastoleno, jak jsme si již řekli, v zájmu potvrzení Zákona. Komentář k dopisu Židům od Jana Kalvína.

Tím, že Starou a Novou smlouvu vykládají jako navzájem se vylučující období, která existovala před a po kříži, činí tito muži navzájem se vylučujícím také kněžství Kristovo a Áronovo. Áronské kněžství je zasazováno do doby od Mojžíše až po ukřižování, zatímco Kristovo kněžství je zasazováno do doby od ukřižování dále. Tento výklad má mnoho výrazných problémů. Zaprvé, poněvadž dokonalost nemůže vzejít z Levitského kněžství, pokud tenkrát existovalo pouze toto kněžství, potom tedy v tomto období nebyla možná žádná dokonalost osobnosti a my máme problém, jak vysvětlit život Eliáše, který byl vzat do nebes. Zadruhé, také v Levitském kněžství neexistuje žádné odpouštění hříchů, neboť krev býků a koz nemůže očistit svědomí od hříchu, ona může pouze odpuštění symbolizovat.

Izraelité neobdrželi Boží zákon od Levitského kněžství. Mojžíš přijal Deset přikázání a několik ustanovení a nařízení v Exodu 20-23 ještě před existencí Levitského kněžství. Ve skutečnosti nebylo nikdy Božím záměrem, aby Levitské kněžství existovalo, neboť oni všichni měli být královstvím kněží. Exodus 19:6. To znamená, že Bůh předurčil, aby Izraelité byli kněžími podle řádu Melchisedechova (1. Petrova 2:9), ale jejich hřích se zlatým teletem tuto možnost zničil, a tak Levitské kněžství bylo zřízeno se Svatyní umístěnou mimo tábor. Levitské kněžství bylo službou smrti. Tato služba nepřivedla k dokonalosti nic kromě toho, že představila lepší naději. Židům 7:19. Zákon byl zřízen tak, aby způsoboval smrt vlastnímu já a tím, že bude fungovat jako kantor ve škole, tím přivede lidskou duši ke Kristovým nohám, pokud to bylo její přání. V komentáři k těmto veršům Adam Clarke uvádí:

*Neboť pod ním lid obdržel zákon* – To podle většinové interpretace znamená pod kněžstvím, tedy *ιερωσυνη* [hierósyné]; protože na tomto kněžství závisel celý mojžíšský zákon a židovská ekonomika; je však o mnoho lepší rozumět tomu jako *επ' αυτή* [hep auté] následkem čeho, nikoliv pod ním; protože je známo, že zákon byl předán dříve, než bylo nastoleno jakékoliv kněžství, protože Áron a jeho synové nebyli povoláni či

oddělení pro tento úřad, dokud Mojžíš nesešel podruhé z hory s obnovenými tabulkami poté, co je rozbil. Exodus 40:12-14. **Ale to, že byl dán zákon, to ukazovalo na onen velký obětní systém a na tomto zákoně bylo založeno kněžství;** Komentář Adama Clarkeho k Židům 7:11

Změnou v zákoně bylo to, že ustaly obětní hody a přídavné oběti (Dan 9:27) a kněžství, které je spravovalo, tudíž zaniklo. Dílo usvědčení z hříchu bylo vykonáno přímo Duchem Svatým (Jan 16:8) tak, že hříšníka nasměroval k ukřižovanému Spasiteli. Jakmile byl odhalen kříž, původní provádění bylo zbytečné. Kněžství podle řádu Melchisedechova již nepotřebovalo Levitské kněžství, aby sloužilo jako kanál pro přivádění hříšníků ke Kristu. Boží Duch nyní konal toto dílo přímo tím, že kázal ukřižovaného Spasitele. A tak od počátku byla konečně Pánova touha po královském kněžstvu naplněna ve smrti Krista na kříži, jak je to zjeveno v 1. Petrova 2:9. Kněžství podle řádu Melchisedechova, které bylo tak dlouho zahalené, nyní bylo jasně zjevné.

Je úžasné vědět, že náš skvělý Spasitel překypuje přízní vůči nám, a že On je kněz navěky podle řádu Melchisedechova disponujícím bohatými proudy přízně. Ve skutečnosti Melchisedech sám byl kanálem pro služebnost Krista.

Byl to Kristus, kdo mluvil skrze Melchisedecha, kněze nejvyššího Boha. Melchisedech nebyl Kristus, ale byl hlasem Boha na tomto světě a představitelem Otce. Po celé minulé generace tak Kristus promlouval; Kristus vedl svůj lid a byl světlem světa. RH Feb 18, 1890.

Jako světlo tohoto světa zazářilo v temnotě od prvního dne Stvoření a poté se projevilo čtvrtého dne ve slunci, měsíci a hvězdách, tak i Kristus byl knězem již od pádu člověka, ale učinil se zjevným až na konci čtvrtého milénia historie světa. To, co bylo ukryto, drženo v tajnosti a bylo jasně ukázáno skrze stíny, to bylo před 2000 lety odhaleno, přineseno na světlo a značně znásobeno.

Přidáte se s úplností k Prvnímu andělovi ze Zjevení 14, který má v rukou věčné evangelium nebo budete i nadále lpět na falešném systému smluv a pokračovat tak v překrucování pravdy, což vás vzdálí od „Kněze navěky“, jenž udílí bohatství přízně od počátku tohoto světa?

# Kněz navěky

**“Kněžství Kristovo započalo tehdy, jakmile člověk zhřešil. Byl učiněn knězem podle řádu Melchisedechova. Satan si myslel, že se Pán vzdal své moci nad člověkem, ale Hvězda Naděje prozářila temnou a chmurnou budoucnost v evangeliu kázáném v Edenu.” Ms43b-1891 (4. červenec, 1891) par. 5**

Věčné evangelium je trvalé a nyní v těchto posledních dnech přichází k celému světu. Toto evangelium bylo kázáno prvním páru v Edenu, světu před potopou skrze Noeho - kazatele spravedlnosti a semeni Abrahama, Izáka a Jáкова, dětí Izraele. Ježíš je nosil na svých bedrech “po všechny dávné dny” a chránil je skrze věčný příslib své krve, jako Beránek Boží, zabitý od založení světa.

Kazatel Ebens vysvětluje smlouvy ve světle Kristova kněžství podle řádu Melchisedechova, které “započalo tehdy, jakmile člověk zhřešil.”